

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER

Nr. 25.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 19. Juni 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindesagskongressen i Paris.

Ved Matilde Bajer.

Den franske Kvindesagskongres, som holdtes den 13.—14.—15. Maj i Paris, har været særdeles vellykket og haft stor Tilslutning. Omtrent hele Pariserpressen, ca. 40 Blade, foruden Provinsblade samt italienske, tyske og engelske Blade har bragt Referater af Forhandlingerne. I den Anledning bemærker et fransk Kvindeblad: „at Pressens enstemmige velvillige Omtale er et Tidernes Tegn paa de Fremskridt, der er gjort, baade paa Kvindesagens og Humanitetens Omraade. Kun to eller tre spottende Bemærkninger har ladet sig høre.“

„Hvad vi vil“ har i sit Numer for den 20. Maj meddelt sine Læsere Programmet for de tre Dages Forhandling, hvorfor det ikke gentages her.

Det var „La Fédération Française des Sociétés Féministes“ (de samlede franske Kvindeforeninger), som havde indbudt til Kongressen. Af den Beretning, som blev givet den første Dag om Foreningernes Sammenslutning, vil det interessere vore Læsere at erfare, at det er her fra København, fra os, at de har faaet de Ideer, som blev Grundlaget for Sammenslutningen af de forskellige Kvindeforeninger. Vi gengiver følgende efter et fransk Blad: „For lidt over et Aar siden fremsatte Mme Chéliga Loevy, Sekretær for L'Union Universelle des Femmes, paa dennes Generalforsamling Tanken om at samle de forskellige franske Kvindeforeninger. Det blev vedtaget, Principet blev slaaet fast, men uagtet hendes Virksomhed og Iver for Sagen havde man ikke faaet det rette Greb paa Udførelsen. Da kom Kvindebladet „Hvad vi vil“, Organ

for Kvindelig Fremskridtsforening i Danmark, og fortalte om de samlede Kvindeforeninger, om hvorledes de havde sluttet sig sammen og samlede havde afholdt et Møde i Skoven ved København, hvor henved 10,000 Mennesker var til Stede. Samtidig opfordrede Fru Johanne Meyer, Redaktør af Kvindebladet, Lederne af Kvindebevægelsen i Udlandet til at arbejde hen til, at alle Kvindeforeninger i hvert Land skulde blive enige om hvert Aar at holde Møde paa en og samme Dag hele Verden over lige som Arbejdernes første Maj. Denne Tanke forekom os glimrende og vel egnet til at danne en Agitation for Kvindespørgsmaalet. Inspireret af Fru Meyers Idé, optog Gruppen for La Solidarité des Femmes (Kvindernes Samstændighed) Tanken. Der gjordes Skridt til at danne en stor fransk Forening, ikke alene af de kvindelige Foreninger, men ogsaa af de Foreninger, som arbejder til Gavn for Kvinden. Indbydelser udsendtes, og efter knap en Maanedes Forløb viste der sig saa stor Tilslutning, at Indbyderne selv blændedes af Resultatet. La Fédération des Sociétés Féministes (de kvindelige Foreningers Sammenslutning) er i Virkeligheden en vigtig Begivenhed i Kvindesagens Historie, den vil blive Koncentreringen af alle den fredelige Armés Kræfter til Opnaaelsen af vore Retigheder, og ved den vil Solidariteten opnaas.

(Fortsættes.)

For og om Kvinder.

Den amerikanske Kvinde, der er bedst kendt i de militære Kredse Verden over, er Miss Clara Barton. Hun var den eneste Kvinde, der uden nogen som helst Betaling tjente med i Borgerkrigen her fra Begyndelsen til Enden. Hun begyndte med at tage op og ned med Dampbaaden, der gik over Potomacfloden, og førte med sig saarede

Soldater, som de kom fra Slaget, blodige og fulde af Smuds; hun fik dem rensede og lagt ind paa Hospitalerne; senere gjorde hun samme Tjeneste paa Valpladsene. Paa Morris Island, ved Belejringen af Fort Wagner, var hun den eneste Kvinde, der var til Stede, og hun holdt ud paa sin Post, til ondt Vejr og legemlige Lidelser gjorde hende farlig syg. Historierne fra Krigen er fulde af Beretninger om hendes Kærlighedsgerninger mod de syge og saarede. Hun var General Butlers berømte „Lady“, der havde Opsyn med Hospitalerne ved Lejren i 1864. Aaret derefter drog hun til Andersonville, det berygtede Sydens Fængsel, for at finde og mærke Gravene over de af Unionens Soldater, der ynkeligt var omkomne der; derefter fik hun i Kommission af Præsident Lincoln at søge efter bortkomne Unions-Soldater. Under alle disse forskellige Foretagender viste hun en usædvanlig Handledygtighed, og fint dannet Kvindemod var hos hende parret med et mageløst Mod.

I 1870 begyndte hun sit udmærkede Arbejde i den fransk-tyske Krig, og alle Evropas Nationer sang hendes Pris og viste hende Ære. Storhertuginde af Baden, der selv er en stor Menneskeven, var den, der hovedsagelig hjalp hende ved Oprettelsen af de militære Hospitaler. Her blev hun først bekendt med den Virksomhed, som Foreningen „det røde Kors“ udfoldede, og hun sluttede sig øjeblikkelig til den.

Det overdroges hende at drage Omsorg for de fattige i Strassburg efter den berømte Belejring, og kort efter blev hun sendt til Paris, hvor det blev overdraget hende alene at forsyne Byen Paris's Fattige med Livets Nødvendigheder. Da hendes Arbejde var endt der, overrasktes hun Badens Jernkors.

(Fortsættes.)

Amalie Skram: Forraadt.

Det er ingen pyntet Bog. Fru Skram fortæller i sanddru Udtryk om en ung Piges Overgang fra et kærligt Barndomshjem, hvor